

(א) [שבת נה. וט"ג], (ב) [ומסכתא פ"ב, א] (א) [ס"א], (ד) [ס"א], (ה) [ג] [בתוספתא פ"ב ד'טזיג'א], (ו) ס"א [ועשה נכרי בשבת וי"ט ומסייעין במועד, א] שמחת פ"ה, (ז) [לעיל. ג"ע, ט], (ח) [ברכות סד. ג], (ט) [קידושין לא. וט"ג], (י) [תיבת הלכה למעלה בה"ק ובה"ל"ש], (יא) ג"י ה"ק"ף וה"ל"ש בר רב קטינא, (יב) [למטה בה"ל"ש, ט] [פי' פכ"י צעירינן ד. ה"ה והלמ"ר ר"ג], (יג) [ברכות סד. הוי"ט ה"ה

—◆◆—

הגהות הב"ח

(א) גבי ר' רמא שה"ל להו לאזנוגרי. ג"כ ע"י סוף דף י"ח בפכ"י ד"ה לעמו: (ב) רש"י ד"ה עושה פי' אלף שפסס בכשרים היינו למודין: (ג) תוב ד"ה אמר כו' מהא דמקרא להם גמי לא דברי' דר' דברי ר' יוסי בשבן תנן מילתא דר' יהודה כיראי רביין תנן מילתא דר' יוסי בירשא דברין לשחול במילתא דר' יוסי וכו' אי אבוי קאי אי אחיתא וכו' משמע לאבוי קאי. ג"כ כלומר דפי' זולף בייור שפסוה וממנה נשפואו בייור שיך לומר דממנה כל היין לתוך בייור וגומר כדרכו טעו ולאורכו דלא אלף אחיתא כל שיך זולף וגומר כל עיקר אלף אבוי קאי וקולמו ונף כדרכי דלח"י משמע וממנה נשפואו כל מנת מגופה על הבור שזיין בתוכו ומקסוה כדרכו חיה עולה בעירתא מפסידי בורו לגוף:

—◆◆—

גליון הש"ס

גבי וכל שאינו עושה אינו אומר. עיין צ"מ דף ז ע"א מוס' ד"ה אלף הכא:

—◆◆—

הגהות הגר"א

[א] גבי' שכיר שבע מסייעין אותן ג"כ במועד. ומה שדפוס כל"ז ס"א ועושה כו' מנחק: [ב] שם ר' אומר בשבת בטובה. כ"ז פי' דקאי ארישא ונפל צו מן הגת קרוי צור: זולף וגומר כדרכו. כלומר מריק אותו בחצית וגף החצית בנגופה גמורה: **עושה** לו **למודים**. אינו יכול לגוף עשרכו אלף שפסס (ט) היינו לימודין בשביל שלא יחמיץ שאס אינו סותמו מחמתין: **גבי' ואריכא**. למימר בתרייהו בשני צדי דמתני' דמשחא ודחמרא ר' יוסי אומר זולף כו': **בסה"א** רישא דמתניתין: **קאמר רבי יוסי**. זולף כדרכו: **דמשחא ליה לר' יהודה** דלוינו זולף וגף ממש אלף עושה לימודים עראי: **דלא כר' יוסי**. דלמר גומר כדרכו ואינו רריך שינוי: **למשע**. לגוף החצית: **סיני**. רב יוסף: **הלכה כר' יוסי** דגף כדרכו: **כי שיש סאוי ושייע מצר תמני ולא שייע**. כלומר יפה שער מוגף שמחזיק ששה סאין משכר שהוא צבלי גדול שמחזיק שמונה סאין: **כהלכות כופים**. דלמרנין

—◆◆—

רבינו הגנאל

אמר שמואל מקבלי קיבולת, בתוך התחום אסור, חוץ לתחום מותר. ואסיקנא הני מילי בשבתות ובימים טובים אינו מילי שכ"ח אינש דנפקי חוץ לתחום, אבל בחולו של מועד דאיכא דנפקי חוץ לתחום אסור. מר זוטרא בנו ליה גוים בקיבולת אפרנא חוץ לתחום, ולא עילוי רבנן בההוא אפרנא. איכא דאמרי, הוא נמי לא על בההוא אפרנא. ואע"ג דאמר שמואל כי האי גונא שרי, אדם חשוב שאני. איכא דאמרי, עבדיה סייע בהדייהו בתביא. בר חמא שרא לאבונגרי דבי ריש גלותא למיעבד להון עבדיהא בחולי דמועדא. מאי טעמא

מי שהפך פרק שני מועד קמץ

מקצלי קיבולת בסוך החסום אסור. ליתן מללכה לנכרי בקיבולת כי עבדי ליה בשבתא דדעי' כולי עלמא ולאמרי היום בשבת יהב ליה. והא דשרי בית הלל צפ"ק דשבת (ד' ז'): ליתן כלים לכובס צע"ש עם חשיכה ואפי' בתוך החסום משום דכביסה צנכרי מידי דלא מינכר וליכא חשדא אצל מידי דמינכר בתוך החסום אסור משום חשדא: **אצל אי איכא מהא דמקרבא להסא**. אותן פועלים נכרים אסורים דליניהו ידעי דהני נכרים עבדי ליה מללכה ולאמרי בשבתא יהב להו: **אסור**. דלאמרי היום יהבו ליה: **סיועי הוה מסייע פגיבנא**. שהיה נותן להם תבן למללכה דהואיל והוא מסייע צדהייהו אסור: **אזנוגרי**. מסקרי שולחנות: **למעבד עבדייהו**. אס נשכר השלמן שרי לתקנו: **שרשווי**. ריוח בעלמא כדי סעודתם דקא אכלי צדהייהו ולא קא חשי צהי מללכה: **מקבלין קיבולת**. ותנה לנכרי לעשותה אחר המועד: אין **מרכיעין צמה**. משום דעביד מללכה בחולו של מועד: אין **מרכיעין**. אין אוחזין צהמה ומציילין עליה זכר: **צככור**. דקעביד ציה מללכה ומצי **לפקות**. מקום שיש שם צהמות והיא רובעת מעמנה: **מדיירין**. מכניסין צמהה לשדה כדי שיוציאו צבל ומזבלין השדה: אין **מסייעין אופן**. לצהמה לצא צדהה או אס נכרים הס אין מסייעין להם להסיען ממוקום צבלין מעמנם: **לנער**. לשמור כגון אס נכרים הס: **שכיר צנע**. ששכרו כל השעור עלייר שדה: **שצוע**. שמיטה: **מסייעין**. כאילו של נכרים

הוא: ה"ג **ועושה נכרי בשבת** וי"ט **ומסייעין במועד**. דלא טרע מללכה כלומר יכולין לסייע לאותו שכיר דלייר: **ומוסרין** לו **רועה אחד לנער לאנו**. שמדיירין אותה הואיל ואינו שכיר לצבת ממש: **רבי אומר בשבת בטובה**. אם רואה שני אדם לסייע לאותו שכיר בטובתו עושה כלומר צחנס ולא צשכר: **מתני' בסוך הבור**. שלפני הגת אותו כלי שהיין נופל צו מן הגת קרוי צור: **זולף וגומר כדרכו**. כלומר מריק אותו בחצית וגף החצית בנגופה גמורה: **עושה** לו **למודים**. אינו יכול לגוף עשרכו אלף שפסס (ט) היינו לימודין בשביל שלא יחמיץ שאס אינו סותמו מחמתין: **גבי' ואריכא**. למימר בתרייהו בשני צדי דמתני' דמשחא ודחמרא ר' יוסי אומר זולף כו': **בסה"א** רישא דמתניתין: **קאמר רבי יוסי**. זולף כדרכו: **דמשחא ליה לר' יהודה** דלוינו זולף וגף ממש אלף עושה לימודים עראי: **דלא כר' יוסי**. דלמר גומר כדרכו ואינו רריך שינוי: **למשע**. לגוף החצית: **סיני**. רב יוסף: **הלכה כר' יוסי** דגף כדרכו: **כי שיש סאוי ושייע מצר תמני ולא שייע**. כלומר יפה שער מוגף שמחזיק ששה סאין משכר שהוא צבלי גדול שמחזיק שמונה סאין: **כהלכות כופים**. דלמרנין

(חולין דף ז). היכא דלחזיק לחזיק היכא דלא לחזיק לא לחזיק: **עקוים**. כלאשה עקרה שאין לאדם ממנה פרי אלף גופה: **ואין למודין זו מזו**. דלמינא כסס שזו מותרת קן זו מותרת כמו צנומים ולא אמרינן כי היכי דמחזיק צהאי מחזיק צהאי ללא ילפי הני מהני: **מר**. דלמר זופתין חצינא חייש לפקידא וצחצינא איכא פקידא יתירא אי לא זפתין לה משום דנפיש יינא וצכומא ליכא פקידא יתירא. כחא כלי קטן: **מר**. דלמר זופתין לכוחא דחייש לטירחא יתירא וצכוחא ליכא טירחא איכא טירחא יתירא: י"ש

דכין דלא אגרא שקלי שרשויי הוא דמרשרי להו, כגון דרוחן הוא ושרי. ת"ר מקבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד, ובלבד שלא ישקול ושלא ימדוד ושלא ימנה כדרך שהוא עושה בחול. וכן אינו נותן בקיבולת לגוי במועד. כללו של דבר, כל דבר שחולו לו לעשותו אומר לו ועושה, וכל שאינו מותר לעשותו אינו אומר לגוי ועושה. ת"ר אין מרכיעין בהמה בחולו של מועד. כיוצא בו אין מרכיעין בככור ולא בפסולי המוקדשין. ר' יהודה אומר חמורה שתבעה מרכיעין עליה בשביל שלא צטנצן, ושאר כל הבהמות מכניסין אותן לבקרות. ת"ר אין מדיירין בחולו של מועד, פי' מכניסין הבהמות לדיר כדי

אמר שמואל מקבלי קיבולת בתוך התחום. הא דשרינן כלים לכובס נכרי פירש צקונגו' דלא מינכר שהוא של ישראל ור' יעקב לא היה מחלק ואומר דשרי במועד וגם בשבת דהא ריחים של מים איכא השמעת קול ושרינן צפ"ק דשבת (דף י"ז. וסא) וצפ"ק

דע"ז (דף כ"א: וסא) שרינן להשכיר שדה לנכרי משום דלריקוטיה קעביד וכ"ש קבלנות שאין מצית ממתלה צכך אלף ממחר לעשות ואע"ג דר' שמעון צן אלעזר פליג מסתמא הלכה כר' שמעון צן גמליאל דקא אכר התם מרחץ צמשנה משמע הא שדה שרי כדדייק התם ותניא צפ"ק דשבת (דף י"ז.) גצי ספינה פוסק עמו על מנת לצבות ואינו שצבת אלמא אין הנכרי מניח לעשות קבלנותו צשביל ישראל ואיכא מאן דלמר אפי' לפסוק אין רריך וצשמעמין דאכר שמואל מפרש רצינו יעקב כחוטו פירוש שמעמדין כולוהו שמעתמא צאצל וכדנצ שישא דלמר (לעיל י"א:) דצרים המותר' צחש"מ אסורין ציינו אצלו דהוי דלורייתמא או ענין דלורייתמא אצל במועד הקילו וכ"ש שיש להן להקל בשבת דלא חיישין כל כך דלא לחלוץ ציה וא"מ כיון דצבצילות איירי שמואל היכי קאמר וכי ליכא מתא דמיקרבא להתם (א) לא אמרן אלף צשצבות וימיס טוסיס דלא שכ"ח דלואי מדוכתא אצל בחולו של מועד אסור ורריך עיין: **דברי רבי יוסי**. צשצמ (י) תניא מילתא דר' יהודה צרישא וכיון דלחחיל מילתא דרבי יוסי מסייס לה וגף ציין לא ידענא אי צבור אי לחצית קאי מניה ללאורה לחצית קאי דשיך צה מגופה ומדקתני צה זולף וגומר משמע דאבוי קאי לחצית לא שיך משמע דגף אחרי קן וגם עושין לו לימודין משמע דקאי צבור ולית ליה זולף וגומר לחצית לא שיך לימודין דסגי צכיסוי קטן:

מנכיס

יב.

יא א מיי' פ"ו מהל' שבת הל' יד טושיע אי"ח סי' רמד סעיף א [וטושיע י"ד סימן שפ סעיף טו]: יב ב מיי' פ"ו מהל' יו"ט הלכה כה טושיע אי"ח סי' תקמנצ סעיף צ: ג [וטושיע אי"ח סי' רמד סעי' ג]:

ג ד טושיע שס סי' תקמנצ סעיף א: יד ה מיי' שס טושיע שס סי' תקמנצ סעיף א: ו ז מיי' שס ה"ל כד טושיע שס סעיף א: ז ח מיי' שס הלכה כה טושיע שס סעיף א: ז ט מיי' שס פ"ח הלכה טו טושיע שס סי' מקלו סעיף ג:

יח ט מיי' פ"א מהל' מעילה הלכה ט: י"ב י ב מיי' פ"ה מהל' יו"ט הל' יא טושיע שס סי' מקלו סעיף ז: יג ל מיי' פ"ו מהלכות יו"ט הלכה ג ופי"ג מהל' אצל הל' (ו) טושיע אי"ח סי' מקלמ סעיף א:

כא מ מיי' פ"ו מהל' יו"ט הלכה ג ופי"ח הלכה א: כ"ב ג מיי' שס סי' מקלו סעיף א: כ"ג ג מיי' שס פ"ח הלכה ז: כ"ד טושיע שס סי' מקלו סעיף א:

—◆◆—

מוסף רש"י

עושה לו לימודים. לחזק לצור על יין לצמחו (ברכות לה.) לסדר נקרים על פי הבור (שבת קנ"ה.) סיני. היו קולין לגבי יוסף שהיה צקי צבחייתת הנהה (ברכות סד.) כוחתא. פך קטנה ממיית (נ"ז ע"א.) נקטינן. מסורה מלאכותיט, מנכס מרכומיטו (שדוכין ה.).

—◆◆—

רבינו הגנאל (המשך)

שיטלו ויבלין לזבל השדות והאילנות. ואם באו מאליהן מותר, אבל אין מסייעין הרודעים, ואין מוסרין להם שומר לנער את צאנו, ואם היה שכיר שנה שכיר חדש שכיר שבת, מסייעין הרודעין ומסרין להם שומר לנער צאנו. ר' אומר אם באו בשבת בטובה, בלא כלום הנאה, או כיום טוב במונות בלבד, כלומר שכירותה היא מנדוכתם. במועד אפי' בשכר. אמר רב יוסף הלכתא כר'. מתני' וכן מי שיהיה ינו בבור ואידעו אבל או אונס או שהטעוהו פועלים ר' יוסי אומר זולף וגומר כדרכו. ר' יהודה אומר עושה לו לימודים כו'. פירוש לימודים מכסוהו. וצריכא, דאי אשמעינן משחא משום דנפיש פסידיה משום הכי שרי ר' יוסי, אבל חמרא כו'. אמר ר' יצחק בר אבא מאן תנא שנינו במועד דברב האבד דלא כר' יוסי, דהא ר' יוסי כדרכו בלא שינוי. אמר רב יוסף הלכתא כר' יוסי. (בבא) [בענין מנייה מרב נתמן בר יצחק, מהו למישיעה לחביאת דשיכרא בחולו של מועד, אמר להו, רב יוסף דהוא סיני, כדגרסינן בסוף הוריות רבה עוקף הרים רב יוסף סיני, הוא אמר הלכה כר' יוסי דאמר זולף וגומר וגף כדרכו. אמרו ליה אימור דאמר ר' יוסי אף כדרכו, בתרמא, דאי שבקת ליה מגולה מפסיד, שיכרא מי אמר. אמר להו שיכרא נמי אית ביה פסידא טובא, דאמר אבוי אמרה לי אם, חביאת

דאית בה שית סאוי תמרו או כיוצא בהן, ושיעאי, כח אותו השכר חזק (ב) כמו חבית שיש בה שמנות סאין, ולא שינא. כלומר אם תשאר מגולה יש בשכר הפסד. אמר רב הלכות מועד כהלכות כותים. למאי הלכתא לומר שקורות הן ואין למידות זו מזו. דאמר שמואל זופתין כוחתא ואין זופתין חבית, והלא זו וזו זיפתה הוא, אלא אין למידין זו מזול). זיפתה כוחתא אם תישאר בלא זיפתה. פי' [מר] חייש לטירחא ומר חייש לפסידא. מפורש בירושלמי שמואל אמר זפתין גרבא ולא זפתין כוחתא [זפתין גרבא דזיפתא דקריקורא ולא זפתין כוחתא], דזיפתא גלידא.

^[1] נראה מהו דרבינו היה גורם כנר תמימי. (ג) אולי צ"ל אם תשאיר בלא זיפות תפקיד רב דמי וכו' אמר זופתין חביאת ואין זופתין כוחתא פי' מר חייש

^[2] נראה מהו דרבינו היה גורם כנר תמימי.